

Arrest

nr. 349 608 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2026 met refertenummer 137632.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 juli 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

1.2 Op 23 februari 2026 wordt besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dit zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse moeder, de genaamde [P. C. R. A.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig de van toepassing zijnde wetsartikelen zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn (...)".

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestond van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving hiervan werden enkel rekeninguittreksels van ABN-AMRO voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon tussen 01.05.2024 en 07.09.2025 geld heeft overgemaakt aan betrokkene.

Er werd immers geen enkel bewijs aangereikt van onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of origine. Het is niet omdat er geld werd overgemaakt aan betrokkene door de referentiepersoon dat hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden geld overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Geld kan ook worden overgemaakt met een totaal andere doelstelling dat dit te willen schenken aan een gezinslid of aan iemand van de vrienden, het kan ook om een transactie gaan met een totaal ander doel (bvb handelstransactie die via het gezinslid of de vrienden wordt uitgevoerd).

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.07.2025 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ongeacht dat deze bewijzen ontoereikend zijn om het financieel/materieel ten laste zijn aan te tonen, blijkt uit het administratief dossier (gegevensdatabank Dolsis) dat betrokkene zelf geruime tijd bijna ononderbroken tewerkgesteld is in België via NOWJOBS NV.

Kortom, het geeft er alle blijk van dat de betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voldoen of zeker voldeed, onafhankelijk van zijn moeder, en in geen geval ten laste is van haar. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Kortom, de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ

raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

1.3 Op 31 maart 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 13 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In het verzoekschrift voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en de regels inzake de bewijslastverdeling en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM)

Zij motiveert haar betoog als volgt:

"Dat de middels huidig verzoekschrift bestreden beslissing nu onwettig is ingevolge schending van:

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.
- Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet
- Het evenredigheidsbeginsel en de regels inzake de bewijslastverdeling
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

EERSTE MIDDEL:

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht elke administratieve overheid om beslissingen te steunen op een correcte feitelijke grondslag en de motivering van haar handelingen duidelijk en nauwkeurig te formuleren, zodat de adressaat en de rechter de redenen van de beslissing kunnen kennen en toetsen.

In de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zich schuldig gemaakt aan een materiële dwaling door te stellen dat de aanvraag voor gezinshereniging was ingediend op basis van de familiale band met de vader van verzoeker.

De feiten tonen echter ontegensprekelijk aan dat de referentiepersoon en de bron van alle financiële ondersteuning de moeder, mevrouw Rosa Alba Padilla Castillo, is.

Deze fundamentele fout in de identificatie van de referentiepersoon heeft o.a. geleid tot een onjuiste beoordeling van de financiële stromen en de afhankelijkheidsrelatie, aangezien de 122 pagina's bankafschriften die de substantiële overboekingen van de moeder naar verzoeker documenteren, naar waarde hadden moeten worden geschat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft in zijn constante rechtspraak reeds stelselmatig beslissingen vernietigd die gebaseerd zijn op een manifest onjuiste lezing van het administratief dossier. (Zie RvV 23 april 2025, nr. 325628 of RvV 29 mei 2024, nr. 307461 – Bron: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Een dergelijke materiële fout in de vaststelling van de identiteit van de referentiepersoon, die de kern van de aanvraag raakt, ondermijnt de rechtsgeldigheid van de motivering fundamenteel.

De materiële zorgvuldigheidsplicht, een essentieel beginsel van behoorlijk bestuur, vereist dat de administratie alle relevante feiten correct verzamelt, analyseert en in overweging neemt alvorens een beslissing te nemen.

Het verzuim om de juiste referentiepersoon te identificeren, illustreert een schending van deze plicht, aangezien cruciale informatie over de afhankelijkheidsrelatie en de financiële steun hierdoor miskend is.

Door de verkeerde referentiepersoon te identificeren en daardoor de reële feitelijke en financiële situatie mis te kennen, heeft de DVZ nagelaten haar beslissing op een correcte feitelijke grondslag te funderen.

Dit leidt tot een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing is bijgevolg aangetast door een rechts- en feitenfout die tot de nietigverklaring ervan dient te leiden.

TWEEDE MIDDEL:

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) schendt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblijfswet), in samenhang met de uniforme interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gehanteerd binnen het Europees Unierecht.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Verblijfswet stelt dat het verblijfsrecht kan worden toegekend aan afstammelingen van de Unieburger of van zijn echtgenoot of partner die ouder zijn dan 21 jaar en die "ten laste" zijn van de Unieburger.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in vaste rechtspraak, onder meer in de arresten Jia (C-1/05), Rahman (C-83/11) en Reyes (C-423/12), consistent geoordeeld dat het begrip "ten laste" duidt op een staat van materiële afhankelijkheid waarin de aanvrager, om in zijn basisbehoeften te voorzien, financiële of materiële steun van de Unieburger nodig heeft.

De oorzaak van deze behoefte is irrelevant, en het gaat om een feitelijke beoordeling van de vraag of de aanvrager in het land van herkomst niet in staat is zijn basisbehoeften zelfstandig te voldoen zonder deze steun.

In casu heeft de DVZ ten onrechte geoordeeld dat verzoeker, de heer Jorge Luis Padilla Castillo, niet langer "ten laste" is van zijn moeder, mevrouw Rosa Alba Padilla Castillo, de referentiepersoon.

Deze conclusie wordt gebaseerd op de vaststelling dat de aanvrager in België tijdelijk via 'NOWJOBS NV' tewerkgesteld is geweest.

Deze interpretatie miskent zowel de geest van het Unierecht als de feitelijke context van de aanvraag.

De overgelegde bankafschriften van de ABN AMRO bank, die de periode van 1 mei 2024 tot en met 7 september 2025 beslaan, tonen een ononderbroken en substantiële stroom van financiële overschrijvingen van de referentiepersoon aan verzoeker, via entiteiten zoals Curiara Financial Services en Inversiones 30 30 CA, en directe betalingen in lokale munteenheid.

Deze transfers, met aanzienlijke bedragen zoals 2.000,00 EUR op 22 januari 2025 en bijna 1.800,00 EUR op 23 juni 2025, waren essentieel voor het voorzien in de basisbehoeften van verzoeker in Venezuela, gezien de extreme hyperinflatie en de algemene sociaaleconomische crisis die in het meest recente COI-rapport van februari 2026 door het CGVS worden bevestigd.

De tijdelijke en precaire tewerkstelling van verzoeker in België dient te worden beschouwd als een overlevingsstrategie, inherent aan de wanhopige poging om een beter leven te vinden en te ontsnappen aan de onhoudbare situatie in Venezuela.

Dergelijke kortstondige tewerkstelling heft de fundamentele staat van afhankelijkheid van de moeder niet op.

Integendeel, het toont de urgentie en de noodzaak aan die de verzoeker ertoe dreef om, in afwachting van een definitief verblijfsrecht, op elke mogelijke manier in zijn levensonderhoud te voorzien.

De rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt dat het feit dat een familielid zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voorzien, niet noodzakelijk betekent dat hij niet "ten laste" is, indien deze steun nog steeds noodzakelijk is om een menswaardig bestaan te leiden in het land van herkomst.

In dit licht heeft de DVZ een manifeste beoordelingsfout begaan door de tijdelijke tewerkstelling in België zwaarder te wegen dan de structurele en noodzakelijke financiële steun die de moeder aan haar zoon bood in Venezuela, en de precaire omstandigheden in Venezuela te negeren.

De DVZ heeft aldus de wettelijke voorwaarde van "ten laste zijn" op onjuiste wijze geïnterpreteerd en toegepast, waardoor de beslissing onrechtmatig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient deze dwaling recht te zetten en de weigeringsbeslissing te vernietigen, aangezien de aanvrager onmiskenbaar voldeed aan de vereiste staat van afhankelijkheid.

Bovendien is het verkrijgen van officiële "negatieve" bewijzen (zoals inkomens-, belastings- of onroerend goed attesten) in de Venezolaanse context nagenoeg onmogelijk, aangezien veel inwoners geen belastingen betalen en enkel bezit wordt geregistreerd.

DERDE MIDDEL:

Schending van het evenredigheidsbeginsel en de regels inzake de bewijslastverdeling.

De bijgebrachte overschrijvingsbewijzen tonen nu ontegensprekelijk aan dat er op zeer regelmatige wijze substantiële gelden werden overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Het Hof van Justitie (arrest Reyes C-423/12) bevestigt dat enkel de reële staat van afhankelijkheid telt, ongeacht de theoretische kwalificatie van de overschrijvingen.

Uit het geheel van omstandigheden, en specifiek onder verwijzing naar de extreme hyperinflatie in Venezuela zoals gedocumenteerd in het COI-rapport, is het evident dat verzoeker voor zijn levensnoodzakelijke behoeften volledig afhankelijk was van de referent en bijgevolg 'ten laste' is.

De speculatie van de DVZ dat de overgemaakte gelden evengoed 'schenkingen' zouden kunnen zijn, is volkomen ongepast en juridisch incorrect gelet op de objectieve sociaal-economische context.

Bovendien werpt de DVZ ten onrechte op dat de aanvrager zijn onvermogen niet officieel aantoont.

Gelet op de institutionele ineenstorting in Venezuela is het volstrekt onmogelijk om negatieve attesten te bekomen waaruit het onvermogen zou blijken – zie supra.

Indien het objectief onmogelijk is om bepaalde bewijsstukken bij te brengen, geldt het beginsel "ad impossibilia nemo tenetur" (niemand is gehouden tot het onmogelijke).

De vreemdeling moet in dat geval wél alle redelijke inspanningen leveren (vb. pogingen om alsnog documenten te verkrijgen, bewijs van aanvraag of weigering bij consulaat, enz.).

Indien objectieve onmogelijkheid voldoende wordt aangetoond, kan de overheid genoeg nemen met alternatieve bewijsmiddelen, zoals geloofwaardige verklaringen of indirect bewijs ("begin van bewijs").

Dit wordt expliciet aanvaard door de rechtspraak (Raad van State 21 november 2012).

De weigeringsbeslissing van de DVZ is derhalve ongefundeerd, daar zij een onevenredige bewijslast oplegt en de realiteit van de financiële afhankelijkheid en de onmogelijkheid van het bekomen van bewijzen miskent.

Dit middel toont aan dat de vordering tot weigering van de DVZ, gebaseerd op een onredelijke bewijslast, dient te falen.

VIERDE MIDDEL:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en een manifeste beoordelingsfout wat betreft de humanitaire en familiale situatie.

Dit verweermiddel strekt tot de vernietiging van de bestreden beslissing wegens een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en een manifeste beoordelingsfout wat betreft de humanitaire en familiale situatie van verzoeker.

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven, de woning en de correspondentie.

Dit artikel impliceert een positieve verplichting voor de lidstaten om de feitelijke uitoefening van het gezinsleven mogelijk te maken, zelfs indien er geen sprake is van een klassiek kerngezin.

In de context van gezinshereniging dient de overheid een zorgvuldige afweging te maken tussen de belangen van het individu en de algemene belangen van de staat, waarbij de proportionaliteit van de maatregel cruciaal is.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nagelaten rekening te houden met de uitzonderlijke en uiterst precare humanitaire situatie in Venezuela, zoals gedocumenteerd in het geactualiseerde COI-rapport van februari 2026, dat melding maakt van hyperinflatie en een extreme armoedegraad van 36,5% in 2024.

Deze situatie werd bovendien dramatisch verergerd door de militaire interventie van de VS op 3 januari 2026 en de daaruit voortvloeiende escalatie van de veiligheidssituatie.

Verzoeker bevindt zich na het overlijden van zijn grootvader in 2023 volledig zonder lokaal familiaal vangnet in Venezuela.

Alle andere directe familieleden van de aanvrager verblijven reeds in België of Nederland, waardoor een herstel van het gezinsleven in het land van herkomst feitelijk onmogelijk is.

De constante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) benadrukt dat, zelfs bij meerderjarige kinderen, de 'interests of the child' en de feitelijke onmogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen zwaar moeten wegen in de beoordeling.

Er bestaat uitgebreide rechtspraak over de vraag in hoeverre het 'belang van het kind' en de feitelijke onmogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen, ook bij meerderjarige kinderen, een gewichtige rol spelen bij de beoordeling van verblijfsrechtelijke situaties.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) stelt stevast, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet automatisch onder de bescherming van art. 8 EVRM valt zoals bij minderjarige kinderen.

De bescherming is er slechts indien, bovenop de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid gegeven zijn die verder gaan dan normale affectieve banden – zie desbetreffend supra.

Zo stelt de RvV:

- "Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden." RvV 12 december 2023, nr. 298565*

- Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie RvV 12 december 2023, nr. 298565; RvV 27 juni 2022, nr. 274677; met verwijzing naar EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan t. VK).*

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling of gezinsleven (en dus art. 8 EVRM) is aangetast, rekening gehouden moet worden met de feitelijke mogelijkheid om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen.

Een absolute of zeer grote feitelijke onmogelijkheid tot gezamenlijk gezinsleven (bijvoorbeeld wegens sociaal-economische of andere schrijnende redenen) kan dus wel degelijk leiden tot zwaarder wegende belangen.

Dit principe is terug te vinden in onder meer:

- *“Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.” RvV 27 juni 2022, nr. 274677*

- *“Ook voor de ouders van een dergelijke minderjarige is het uiterst moeilijk om aan deze voorwaarden te voldoen nog voordat zij zich bij hun kind in de betrokken lidstaat hebben gevoegd.” Dit in relatie tot de gezinshereniging met een kind dat intussen meerderjarig is, wijst het Hof van Justitie van de EU op de praktische onmogelijkheid van het gezinsleven elders HvJ EU 30 januari 2024, C-560/20*

Het hoger belang van het kind blijft een fundamenteel uitgangspunt in alle beslissingen waar kinderen (minder- of meerderjarig) betrokken partij zijn.

- *Zie bijvoorbeeld RvV 1 juli 2025, nr. 329154: “De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden hun weerklank in de hogere rechtsnormen, zijnde respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind)... van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

Uiteindelijk zijn, zoals prominente rechtspraak bevestigt, alle relevante feiten en omstandigheden doorslaggevend bij de belangenafweging, ook voor meerderjarige kinderen.

Dit betreft onder meer de feitelijke afhankelijkheid, onmogelijkheid van het gezinsleven elders, en het concrete belang van het (meerderjarige) kind.

- *Zie RvV 16 juli 2024, nr. 310094; RvV 16 december 2023, nr. 298823*

Samenvatting:

- 1. Het EHRM en de RvV erkennen de bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM bij meerderjarige kinderen slechts bij bijkomende afhankelijkheid, zoals in casu.*
- 2. De feitelijke onmogelijkheid om gezinsleven elders uit te oefenen, kan een doorslaggevend argument zijn.*
- 3. Het hoger belang van het kind moet steeds in de belangenafweging betrokken worden.*
- 4. Alle concrete omstandigheden zijn relevant voor een fair balance-toets.*

Het EHRM aanvaardt dus dat in buitengewone omstandigheden, zoals een staat van totale afhankelijkheid gekoppeld aan een onhoudbare humanitaire situatie in het land van herkomst, gezinshereniging van meerderjarige kinderen onder artikel 8 EVRM kan vallen.

De DVZ heeft deze fundamentele elementen in casu onvoldoende gewogen, hetgeen leidt tot een manifeste beoordelingsfout.

De weigeringsbeslissing creëert een disproportionele inbreuk op het recht op gezinsleven van verzoeker en de referentiepersoon.

Gelet op de objectieve onmogelijkheid om het gezinsleven in Venezuela op een menswaardige wijze te leiden, de volledige afhankelijkheid van verzoeker en het ontbreken van enig lokaal vangnet, is de weigering tot gezinshereniging een disproportionele maatregel die artikel 8 EVRM schendt.

Zelfs indien de eerdere middelen niet zouden slagen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de schending van artikel 8 EVRM de weigeringsbeslissing alsnog nietig te verklaren.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing eigenlijk volledig inhoudelijk waardoor zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aanvoert en deze beslissing dan ook vanuit het oogpunt van deze materiële motivering beoordeeld dient te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.5 Op 17 juli 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Unieburger. Hiervoor beroept zij zich op haar moeder met Nederlandse nationaliteit die als referentiepersoon geldt.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat een dergelijke aanvraag gebaseerd is op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij deze bepaling (in de toenmalige versie van de Vreemdelingenwet) stelt dat:

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Behalve deze verwijzing naar de toepasselijke juridische grondslag bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite waarbij in het bijzonder ten aanzien van verzoekende partij gesteld wordt dat zij niet voldoende heeft aangetoond inderdaad onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens komt immers niet voldoende naar voren dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekende partij en de Nederlandse referentiepersoon die in België verblijft. Daarbij zal verwerende partij een afweging maken van de door verzoekende partij neergelegde stukken.

Daarenboven geeft de bestreden beslissing uitdrukkelijk aan dat zij beoordeeld met inachtnaam van de bepalingen van artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 houdende de wijziging van de Vreemdelingenwet waardoor de aanvraag beoordeeld wordt op de van toepassing zijnde wetsartikelen zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de wet van deze datum.

3.6 Verzoekende partij is van mening dat zij wel degelijk voldaan heeft aan de vereisten zoals deze gesteld werden door de Vreemdelingenwet om te kunnen genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Daarvoor wijst zij op de stukken die zij in dit verband neerlegde. Daarbij mag echter niet uit het oog verloren worden dat aan alle wettelijke voorwaarden voldaan moet zijn om over te gaan tot het afleveren van een verblijfskaart. Dit wordt ook met zoveel woorden zwart op wit gesteld in de bestreden beslissing.

3.7 Uit het administratief dossier en daarin vervatte stukken blijkt dat verzoekende partij intussen reeds geruime tijd ouder is dan achttien jaar. Verzoekende partij betwist deze vaststelling ook niet. Als gevolg hiervan dient verzoekende partij wel degelijk aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit zeker nu het niet ontkend kan worden dat hij ouder dan éénentwintig jaar is.

In de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, en in de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen zijn weliswaar geen nadere bewijsregels terug te vinden met betrekking tot de voorwaarde dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, ten laste dient te zijn van de, in dit geval, Nederlandse referentiepersoon. Niettemin kan worden aangenomen dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

De bestreden beslissing haalt aan dat verzoekende partij onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij geen of onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen behoeften te voorzien en dat de verzendingsbewijzen van gelden waarbij geld aan verzoekende partij in Venezuela werd overgemaakt, onvoldoende regelmatig zijn en te weinig zijn om van een afhankelijkheidsrelatie te kunnen getuigen. Verzoekende partij merkt daarbij op dat haar moeder slechts beperkt kon bijdragen in haar financiën vermits deze moeder zelf hoge medische kosten had enerzijds en zij niet ertoe gehouden kan zijn om negatieve bewijzen voor te brengen die zij onmogelijk kan bekomen. In die zin verwijst zij naar algemene gegevens die de socio-economische situatie in haar land van herkomst beschrijven.

3.8 Concreet gaat de bestreden beslissing in eerste instantie een overzicht geven van de stukken die verzoekende partij bij haar aanvraag bezorgde:

“Ter staving hiervan werden enkel rekeninguittreksels van ABN-AMRO voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon tussen 01.05.2024 en 07.09.2025 geld heeft overgemaakt aan betrokkene.”

Naar aanleiding van de mededeling van deze stukken maakt verwerende partij volgende beoordeling:

“Er werd immers geen enkel bewijs aangereikt van onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of origine. Het is niet omdat er geld werd overgemaakt aan betrokkene door de referentiepersoon dat hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden geld overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Geld kan ook worden overgemaakt met een totaal andere doelstelling dat dit te willen schenken aan een gezinslid of aan iemand van de vrienden, het kan ook om een transactie gaan met een totaal ander doel (bvb handelstransactie die via het gezinslid of de vrienden wordt uitgevoerd).

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.07.2025 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ongeacht dat deze bewijzen ontoereikend zijn om het financieel/materieel ten laste zijn aan te tonen, blijkt uit het administratief dossier (gegevensdatabank Dolsis) dat betrokkene zelf geruime tijd bijna ononderbroken tewerkgesteld is in België via NOWJOBS NV.

Kortom, het geeft er alle blijk van dat de betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voldoen of zeker voldeed, onafhankelijk van zijn moeder, en in geen geval ten laste is van haar. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.”

De bestreden beslissing komt dan ook tot volgend besluit:

“Kortom, de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.”

Het betoog van verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat deze beoordeling foutief, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn.

3.9 Verzoekende partij gaat uitgebreid theoretisch in op het aspect 'ten laste zijn'. Het standpunt als zou er in dit kader sprake zijn van een vrije bewijsvoering klopt, maar dit betekent echter nog niet dat verwerende partij eender welke vorm van bewijs dient te aanvaarden als een voldoende bewijs van deze beweerde omstandigheid.

Het komt bovenal aan verwerende partij toe om de door verzoekende partij voorgebrachte stukken te beoordelen. Daarbij beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

In die zin kan de Raad er niet omheen dat er enkel een bewijs voorgebracht wordt van een tweetal stortingen die weliswaar een relatief hoog bedrag betreffen, doch hieruit blijkt niet zonder meer dat deze bijstand voor verzoekende partij noodzakelijk was om in haar essentiële levensbehoeften te voldoen.

Daar waar verzoekende partij meent dat zij niet gehouden kan zijn tot het leveren van een negatief bewijs wijst de Raad erop dat een dergelijk bewijs ook niet gevraagd wordt. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij enkel deze stortingsbewijzen heeft voorgebracht en geen enkel stuk over de toestand in haar land van herkomst. In die zin gaat het niet op om louter naar uiterst algemene gegevens te verwijzen zoals deze te lezen zijn in het CEDOCA rapport van 25 februari 2026.

Eerzijds dateert dit rapport van na de bestreden beslissing. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

Anderzijds heeft verzoekende partij zich bij haar aanvraag in juli 2025 ook niet beroepen op een dergelijke penibele socio-economische toestand die zij enkel zou kunnen bewijzen aan de hand van deze algemene gegevens. Uit dit rapport blijkt inderdaad een hoge graad van armoede in het land van herkomst (om en bij 35% van de bevolking zou in armoede leven). Dit hoeft echter niet te betekenen dat dit ook geldt in hoofde van verzoekende partij. Uit de algemene gegevens blijkt bijvoorbeeld dan nog steeds dat ongeveer twee derde van de bevolking niet in armoede leeft. Van enige officiële documenten of attesten uit het land van herkomst is geen sprake.

3.10 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift dan wel in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een verblijfskaart op basis van haar relatie met de referentiepersoon. In dit verband gaat zij haar standpunt in het verzoekschrift verder kaderen. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.11 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij erg weinig stukken heeft voorgebracht bij haar aanvraag en slechts de enkele stortingen vanwege haar moeder heeft bijgebracht zonder ook maar enig stuk uit haar thuisland behoudens uiteraard haar paspoort dat op geen enkele wijze inzicht geeft in haar financiële toestand in dit land van herkomst. De Raad stelt eveneens vast dat dit paspoort allerhande stempels bevat waaruit blijkt dat verzoekende partij herhaaldelijk haar herkomstland is in en uit gereisd wat niet meteen doet denken aan een situatie van financiële deprivatie.

3.12 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat zij een aanvraag indiende op basis van haar vader en dat het gebrek aan identificatie van de correcte referentiepersoon ertoe leidde dat de bestreden beslissing tot een onjuiste beoordeling van haar situatie.

De Raad stelt zich eerst en vooral de vraag naar het belang van verzoekende partij om een dergelijk betoog te ontwikkelen. Immers op geen enkele wijze blijkt dat de verwisseling van de woorden vader en moeder tot

een andere beoordeling zou kunnen leiden en bovendien geeft de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk aan dat de moeder als referentiepersoon geldt en dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van de gegevens die betrekking hebben op de correcte referentiepersoon. Om op deze basis tot een vernietiging van de bestreden beslissing te komen, dient er sprake te zijn van een doorslaggevende feitelijke fout waarvan hier geen sprake is.

3.13 De Raad onderlijnt daarbij ook nog dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad reeds gedurende een geruime tijd zelf arbeidsactief is.

Uit het administratief dossier (attest DOLSIS) blijkt dat verzoekende partij minstens arbeidsactief was/is van 23 september 2025 tot en met 15 januari 2026.

Het kan verzoekende partij uiteraard niet ten kwade geduid worden dat zij in haar eigen onderhoud wenst te voorzien, doch dit betekent ook dat zij niet meer beantwoordt aan de bindende voorwaarde van het ten laste zijn van de referentiepersoon. Vermits verzoekende partij immers minstens over een geruime periode over eigen inkomsten beschikt, is zij bezwaarlijk nog te aanzien als 'ten laste' van haar Nederlandse moeder.

3.14 Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral stelt de Raad zich de vraag naar het belang voor verzoekende partij om dit argument op te werpen, nu de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt en zij bovendien enkel het antwoord uitmaakt op een aanvraag vanwege verzoekende partij die helemaal niet op artikel 8 van het EVRM was gegrond, maar die er enkel toe strekte een verblijfskaart te verkrijgen als familielid in neerdalende lijn van een Europese onderdaan, zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.15 Ten overvloede, Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt evenwel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), dit zijn ouders en hun minderjarige kinderen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit lezing van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de banden van de verzoekende partij en haar moeder. Door middel van de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij het verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse moeder geweigerd.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, met name dat de “bloedverwant in neergaande lijn” ouder dan 21 jaar die moet bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid

andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg of EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van haar Nederlandse moeder. Reeds uit de voorafgaande bespreking van de argumenten van verzoekende partij is gebleken dat deze beoordeling overleidend is gebleven. Verzoekende partij heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor personen die meer dan éérentwintig jaar zijn en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verwerende partij kan volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek voeren naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Het betoog van verzoekende partij dat zij wel financieel afhankelijk geweest zou zijn maar slechts enkele malen een bijdrage gekregen zou hebben omwille van de benarde financiële positie van haar moeder omwille van medische problemen en een beschrijving van de algemene economische toestand in het land van herkomst, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij dient immers aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon wat zij bijgevolg ook niet doet. In dit kader verwijst de Raad naar de hoger vermelde weergave van de doorslaggevende redenen uit de bestreden beslissing.

Enige schending van artikel 8 van het EVRM blijkt hier alleszins niet uit.

3.16 Een schending van de in de middelen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond door verzoekende partij en beide middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE